

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **AGRO MARTINICE s. r. o.**, se sídlem Martinice 1, Březnice, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2024, č. j. 17 A 107/2023-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2023, č. j. MZE-8169/2023-14113, Ministerstvo zemědělství zamítlo žádost žalobce o obnovu řízení ve věci sporu z Dohody o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova 2014-2020, reg. č. 17/004/0641a/120/000147, ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 7. 2020, č. j. 36678/2020-MZE-14113 (dále též „původní rozhodnutí“, či „sporné řízení“). Ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 22. 6. 2023, č. j. MZE-38037/ 2023-11181, podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle správních orgánů byla žádost o obnovu řízení podána opožděně.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud se ztotožnil s posouzením věci správními orgány. I podle jeho názoru byla předmětná žádost na obnovu

sporného řízení podaná opožděně. O skutečnostech uplatněných v žalobě, tj. o skutečnostech na jejichž základě žalobce dovozoval nutnost obnovy sporného řízení, musel žalobce vědět nejpozději v srpnu 2020. Pokud pak žádost o obnovu sporného řízení podal až dne 7. 2. 2023, nelze takovou žádost považovat za včasnou, neboť dle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), platí, že žádost o obnovu řízení lze podat do 3 měsíců ode dne, kdy se žadatel o důvodu obnovy řízení dozví. V daném případě však žalobce uvedenou (subjektivní) lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení nedodržel. K vyvrácení uvedeného závěru přitom nesměřovala žádná ze vznesených žalobních námitek. Ty byly naopak zcela mimoběžné. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jeho rozsudek (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel zejména nesouhlasil s názorem správních orgánů, resp. městského soudu, podle něhož v daném případě nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu. Má naopak za to, že v rámci posuzované žádosti o obnovu řízení předložil takové skutečnosti (podklady), na jejichž základě měly správní orgány přistoupit k obnově sporného řízení. Pokud tak neučinily, postupovaly v rozporu s právní úpravou. Jelikož přitom městský soud popsany postup správních orgánů aproboval, zatížil své rozhodnutí nezákonnosti. Nad rámec toho stěžovatel dále uvedl, že ve sporném řízení byl nesprávně posouzen skutkový stav. Není pravdou, že by se v daném řízení nejednalo o založení nové provozovny. Ve sporném řízení došlo i k porušení zásady legitimního očekávání. Správní orgány ve stěžovateli vyvolaly pocit, že postupuje v souladu s platnými právními předpisy, avšak následně mu nepřiznaly požadovanou dotaci. Tímto došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Z uvedených důvodů stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti. Stěžovatelovy námitky důvodnými neshledal. Akcentoval nutnost reakce kasační argumentace na konkrétní závěry městského soudu, resp. důsledky plynoucí z nerespektování takového postupu. Setrval přitom na závěru, že nebyly dány důvody pro obnovu řízení. Pokud jde o závěry sporného řízení, zdůraznil, že odpovědnost za dodržení dotačních podmínek nese žadatel o dotaci, tj. stěžovatel. Pokud je nedodrží, nemůže být zaskočen negativním rozhodnutím správních orgánů. Podle žalovaného pak přesně k takové situaci ve sporném řízení došlo. Stěžovatel nedodržel pravidla dotace, ta mu tedy nemohla být poskytnuta. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

V.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[8] Podle § 100 odst. 2 správního řádu *může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

[9] Podle § 100 odst. 3 správního řádu *ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.*

[10] Smysl a účel institutu obnovy řízení Nejvyšší správní soud shrnul např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 76/2014-44. V něm ve vztahu k obnově řízení uvedl: „Jedná se o mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, kterým se ve výjimečných případech umožní za splnění zákonných podmínek přezkoumat již pravomocné správní rozhodnutí. Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi správní orgán zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení, a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí či nikoli. Až v této druhé fázi se následně řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení.“ Zákon přitom stanoví časové limity, ve kterých lze návrh na obnovu řízení podat. Návrh na obnovu řízení může účastník řízení podat ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta) a do tří let od právní moci daného rozhodnutí (objektivní lhůta). Obě lhůty musejí být dodrženy současně. Objektivní lhůta je pevně vymezená a začíná plynout od objektivně určitého časového okamžiku, kterým je právní moc správního rozhodnutí. Naproti tomu subjektivní lhůta není závislá na žádné objektivní skutečnosti (jakou je právní moc), nýbrž pouze na vědomosti účastníka řízení o skutečnostech a důkazech, které jsou pro obnovu řízení dle zákona zásadní (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 As 7/2012-33, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Azs 406/2017-32). Řízení lze obnovit tehdy, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Musí se jednat o skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení, jež musely existovat již před právní mocí rozhodnutí, a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. Slovní spojení „dříve neznámá skutečnost“ nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu,

kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 63/2002-40, ze dne 23. 8. 2005, č. j. 5 A 127/2002-42, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29 atp.).

[11] S ohledem na obsah spisového materiálu souhlasí Nejvyšší správní soud s nosným závěrem správních orgánů a městského soudu, tedy že stěžovatel žádost o obnovu sporného řízení podal opožděně, neboť skutečnosti, které v žádosti o obnovu řízení uplatňoval, musely být stěžovateli známy nejpozději v srpnu 2020, avšak předmětná žádost byla podána až dne 7. 2. 2023, tedy po uplynutí subjektivní lhůty obsažené v § 100 odst. 2 správního řádu. Jak správně dodal městský soud, stěžovatel v podané žalobě (stejně jako v podané žádosti o obnovu řízení a rozkladu) poukazoval toliko na skutečnosti, které však již uvedl v průběhu předmětného sporného řízení, v žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo sporné řízení ukončeno (viz sp. zn. 11 A 87/2020), a v přechozí žádosti o obnovu řízení, přičemž nikterak nerozporuje závěry správních orgánů, že žádost o obnovu řízení není včasná. V tomto ohledu pak nebrojí ani proti závěrům napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[12] S ohledem na výše uvedené neshledal zdejší soud důvod k přehodnocení závěrů správních orgánů, resp. městského soudu. Stěžovatel v rámci kasační stížnosti nezpochybnil, že předmětnou žádost o obnovu sporného řízení podal opožděně. Nezpochybnil ani to, že mu skutečnosti, jimiž svou žádost o obnovu řízení odůvodnil, musely být známy dávno předtím, než předmětnou žádost podal, tj. nejpozději v srpnu 2020. Obecně namítal, že v rámci posuzované žádosti o obnovu řízení předložil takové skutečnosti (podklady), na jejichž základě měly správní orgány přistoupit k obnově sporného řízení. Jak již však soud uvedl výše, zákon primárně vyžaduje, aby žádost o obnovu řízení byla podána ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se účastník řízení *o důvodu obnovy řízení dozvěděl*. Tato podmínka nicméně v daném případě dodržena nebyla, což ostatně nezpochybňuje ani sám stěžovatel. Pokud pak poukazuje na nesprávnost, resp. nezákonnost postupu správních orgánů v původním řízení (namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav ve sporném řízení, zpochybňuje správnost závěrů správních orgánů stran založení nové provozovny, dovozuje porušení zásady legitimního očekávání, narušení správní praxe atp.), takové důvody nikterak nevyvrací to, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení. Účelem institutu obnovy řízení nadto není přezkoumat zákonnost postupu v dřívějším řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 287/2019-166). Smysl obnovy řízení je zcela odlišný (viz shora rekapitulovanou právní úpravu).

pokračování

[13] Soud neshledal ani to, že by postup městského soudu byl v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74. V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že obnova řízení je na rozdíl od úpravy přezkumného řízení určena k nápravě skutkových nesprávností. Soud přitom současně akcentoval i závěry další judikatury, podle které je třeba žádost o obnovu řízení podat při dodržení subjektivní i objektivní lhůty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75 a na něj navazující rozsudky). Právě subjektivní lhůtu nicméně stěžovatel v daném řízení nedodržel. Nutnost dodržení subjektivní lhůty přitom vyplývá i ze stěžovatelem označeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 287/2019-166, v rámci něhož soud mj. konstatoval, že právní úprava „stanoví časové limity, ve kterých lze návrh na obnovu řízení podat. Návrh na obnovu řízení může účastník řízení podat ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta) a do tří let od právní moci daného rozhodnutí (objektivní lhůta). Obě lhůty musejí být dodrženy současně.“ Lze dodat, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu nebyly zpochybněny ani v řízení o ústavní stížnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 3346/20). Rovněž i další judikatura Ústavního soudu (vč. stěžovatelem akcentovaného nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97) nezpochybnila východiska shora rekapitulované judikatury ke lhůtám pro obnovu řízení. Jiný výklad subjektivní lhůty (na jejímž nedodržení stojí žalobou napadené rozhodnutí a rozsudek městského soudu) nelze dovodit ani z další stěžovatelem označené judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 7 Afs 45/2007, sp. zn. 1 Afs 289/2019 atp.). Z nich nevyplývá, že by obnovu řízení bylo lze aktivovat pouze při dodržení lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu. Tento fakt přitom stěžovatel setrvale přehlíží a zaměřuje se na otázky zákonnosti, resp. vadnosti původního sporného řízení, které však v daném řízení zkoumat nelze (viz výše).

[14] S ohledem na obsah skutečností uvedených v žádosti o obnovu lze souhlasit i s tím, že i kdyby daná žádost byla podána včas, nebylo by lze na základě skutečností v ní uvedených řízení obnovit, neboť všechny skutečnosti, jež stěžovatel uplatnil v žádosti o obnovu řízení, existovaly v době vydání rozhodnutí ve sporném řízení, resp. byly stěžovateli známy (§ 100 odst. 1 správního řádu). K tomu zdejší soud odkazuje např. na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 3 Afs 162/2023-57. V něm byla posuzována téměř identická žádost o obnovu sporného řízení. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti Agro Martinice s. r. o. (stěžovatelky) uvedl, že „stěžovatelka v řízení před městským soudem ani v řízení před kasačním soudem neuvedla žádné nové, dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, a které by mohly vést ke změně původního rozhodnutí. Veškeré námitky stěžovatelky uplatněné v žalobě a kasační stížnosti představují pouze pokračující polemiku stěžovatelky se zákonností původního rozhodnutí. Zákonnost či správnost původního rozhodnutí však není předmětem řízení o povolení obnovy. Jestliže stěžovatelka neuvádí žádné nové skutkové okolnosti, které by mohly být důvodem pro nařízení obnovy řízení, fakticky neusiluje o nápravu skutkových nesprávností, a proto nemohou být splněny zákonné podmínky pro nařízení obnovy řízení. Veškeré přednesené námitky mohla stěžovatelka vznést v rámci původního řízení, v žalobě proti původnímu rozhodnutí a v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, kterým byla její žaloba proti původnímu rozhodnutí zamítnuta.“ Uzavřel tedy, že „podmínky § 100 odst. 1 správního řádu pro obnovu řízení nebyly splněny, neboť stěžovatelka neuvedla a neuvádí žádné nové skutkové okolnosti či důkazy, které původně nemohla uplatnit a které by měly podstatný vliv na obsah původního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nebude věcně vypořádávat argumentaci stěžovatelky o nezákonnosti

původního rozhodnutí, neboť zákonnost původního řízení nebyla a nemohla být předmětem nynějšího řízení před žalovaným a ministrem.“ Citované závěry třetího senátu jsou přitom plně aplikovatelné i na nynější věc.

[15] Ani na základě žádné další stížní argumentace nebylo lze dovodit důvod ke zrušení rozsudku městského soudu, popř. správních rozhodnutí. Jak městský soud, tak i správní orgány správně dovodily opožděnost předmětné žádosti o obnovu, přičemž nepochybily ani v dalších nosných závěrech. Nejvyšší správní soud proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění jejich rozhodnutí, v důsledku čehož nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl ve smyslu § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu